

Teknős Benő álma

Hol volt, hol nem volt, még az Üveghegyen is túl, élt egyszer egy álmodozó teknős, akit Benőnek hívtak. Benő nagyon egyedül érezte magát, szeretett volna baráttra lelteni, s egy otthonra, ahol mindenki szereti. Magányosan élt egy szemetes mocsárban, s egy képeslapot őrzött a páncéljában, amelyen egy szép szálloda volt gyönyörű virágos parkkal, kicsi tiszta tavacskával, sok-sok napozókővel. Az volt az álma, hogy megkeresse ezt a szállodát és ott éljen a parkban.

Egyik reggel, amikor felkelt a Nap, úgy érezte, hogy itt az idő. Összeszedte minden bátorságát, felhúzta a túrabakancsát és elindult. Ment mendegélt, s egyszer csak jajveszékelést hallott az út széléről. Egy másik teknőst látott, aki a hátára fordulva próbálkozott újra a lábaira állni. Rögtön a segítségére sietett.

-Minden rendben? - kérdezte Teknős Benő.

-Igen, most már igen! Köszönöm, hogy segítettél!- válaszolta a bajbajutott, s megigazította a páncélját.

-Hogy hívnak Téged? - kérdezte Teknős Benő.

-Engem, Teknős Ákosnak.

A két kis teknős jól elbeszélgetett egymással, rájöttek, hogy mennyi közös tulajdonságuk van, s barátságot kötöttek egymással. Teknős Benő elmesélte álmát Teknős Ákosnak. Beszélgetés közben mindegyiknek egyszerre kordult meg a pocakja. Éhesek lettek. Észrevettek egy elpusztult legyet, s megpróbálták elérni, de egy fürge gyík, Gyík Gyuri gyorsabb volt náluk, s elhappolta előlük a finom csemegét. Be kellett érniük a pitypanggal, ami ott nőtt az árok mentén.

Megbeszélték, hogy együtt folytatják az utat, de csak lassan haladtak előre, már több nap is eltelt, mire az országút végére értek. Hirtelen nagy vihar kerekedett, szakadni kezdett az eső, egy nagy szélvihar felkapta őket, s éppen a szálloda kertjébe repítette őket. A nagy huppanás után alig mertek kibújni a páncéljukból, de amikor ezt megtették, kikerekedett, csodálkozó szemmel meglátták, hogy hová is kerültek. Pont arra a helyre, ami a képeslapon szerepelt.

Sok kedves ember vette őket körül, megetették őket, s betették őket az új otthonukba. Megtalálták a boldogságukat a szálloda kis tavacskájában, már nem voltak egyedül, kaptak

finom ételeket, volt sok kő, amin napozhattak, sok-sok örömet okoztak a szálloda kis vendégeinek, akik naponta megsimogatták őket.

-Valóra vált az álmom! - sóhajtott fel Teknős Benő, s lábaival megölelte Teknős Ákost. Mert a barátság és a szeretet a legfontosabb!

Paddington

Egyik reggel, amikor éppen a Pár, egy érezte, hogy itt az idő. Össze zúdította minden bátorságát, felhárta a nyakát az asztalra. Mint mindig, s egyszer csak injenzielést hallott az ut szeléről. Egyszerre megmozdított, s a hátra fordulva próbált lenni órn a lábára állni. Rögön a segítségért fordult.

-Minden rendben? - kérte Teknős Benő.

-Igen, csak már éppen kiderült, hogy segíteni - válaszolta a hölgy, s megigazította a páncélját.

-Hogy hívják magát? - kérte Teknős Benő.

-Engem, Teknős Ákosnak.

A két kis teknős is összeduglított egymással, rájöttek, hogy mekkora közös tulajdonságuk van, s barátságosabbá váltak egymással. Teknős Benő elmesélte Ákosnak Teknős Ákosnak. Beszélgetés közben mindkettőnek egyszerre konyult meg a pocaja. Éretek ismét. Észrevették egy elpusztult, hogy az a meggyőzően elérni, de egy filizé gyök. Gyök Gyök gyereke volt nőnek, s elhappolt a lábuk a terven csomókat. De kellett emiatt a pityperingsé, ami ott nőtt az áruk mentén.

Megbázták, hogy mindig tobatitják az utat, de csak lassan közeledtek előre, már több nap is eltelt, mire az utat egyet végül áruk. Hirtelen nagy vihar kezdődött, azoknál kezdett az eső, egy nagy szelvény felkeltte őket, s éppen a szálloda kerébe repítette őket. A nagy huppanás után ott maradtak kővel a páncéljukból, de amikor ezt meglették, kikerekedett, csodálkozó s onnét meglátnak, hogy hova is kerültek. Pont arra a helyre, ami a képeken szerepelt.

Sok kedves ember vonta őket körül, megsimogták őket, s beletették őket az új otthonukba. Megülálták a boldogságukat a szálloda kis tava feljében, már nem voltak egyedül, kaptak

2.2
2.2
2.2